

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 15/12
Люксембург, 1 март 2012 г.

Решение по дело C-467/10
Baris Akyüz

Отказът на държава членка да издаде свидетелство за управление на моторни превозни средства не е основание за непризнаване на свидетелството за управление, получено по-късно в друга държава членка

Държавата членка обаче може да откаже да признае свидетелството за управление, когато въз основа на неоспорима информация от държавата членка на издаване е установено, че притежателят не е отговарял на условието за обичайно пребиваване

Между 2004 и 2008 г. г-н Акуюз е осъждан неколкократно в Германия, по-специално за телесна повреда, за управление на моторно превозно средство без свидетелство за управление, за престъпление, съставляващо квалифициран случай на изнудване, придружено с употреба на сила и извършено в съучастие, както и за заплашване и обида. Въз основа на заключение от медицинско-психологическа експертиза германските власти отхвърлят с решение от 10 септември 2008 г. заявлението му за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство от категория В (леки автомобили) по съображението, че не отговаря на физическите и психологическите изисквания за безопасно управление на моторно превозно средство.

При все това на 24 ноември 2008 г. в град Дечин (Чешка република) на г-н Акуюз е издадено свидетелство за управление на моторни превозни средства. Съгласно европейското законодателство свидетелството за управление се издава от държавата членка, в която се намира обичайното местопребиваване на заявителя. Според предоставената от германското посолство в Прага информация обаче службата за чужденците и регионалната полицейска служба не могат да установят дали г-н Акуюз наистина е пребивавал в Чешката република към тази дата. Всъщност службите на това посолство разполагат само с декларация за пребиваване, отнасяща се до периода от 1 юни до 1 декември 2009 г. Както обаче се установява от копие на свидетелството за управление на моторни превозни средства, за което се твърди, че било издадено в град Дечин на 8 юни 2009 г., първоначалната дата на издаването му е 24 ноември 2008 г. Освен това германските органи установяват, че на 5 декември 2008 г. и 1 март 2009 г. г-н Акуюз е управлявал моторни превозни средства в Германия без свидетелство за управление и го осъждат за тези две деяния.

Въззивната инстанция Landgericht Gießen (Областен съд — Гисен, Германия) пита Съда по същество дали при обстоятелства като тези в настоящия случай германските органи могат да не признаят свидетелството за управление, издадено в Чешката република, по съображението, че на заинтересованото лице е отказано издаване на първо свидетелство за управление в Германия или пък по съображението, че това лице не е отговаряло на изискването за пребиваване в Чешката република към момента на издаване на свидетелството за управление.

Съдът най-напред пояснява, че правото на Съюза¹ предвижда взаимното признаване, без друго формално изискване, на свидетелствата за управление, издадени от държавите

¹ Директива 91/439/ЕИО на Съвета от 29 юли 1991 година относно свидетелствата за управление на моторни превозни средства (ОВ L 237, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 2, стр. 62), която е преработена с Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година

членки. Задължение на държавата членка, издала свидетелството за управление, е да провери дали са изпълнени всички условия, по-специално тези относно пребиваването и годността за управление, и дали е обосновано издаването на свидетелство за управление. След като органите на дадена държава членка са издали свидетелство за управление, другите държави членки нямат право да проверяват спазването на условията за издаване, предвидени от правото на Съюза. Всъщност притежаването на свидетелство за управление, издадено от държава членка, трябва да се счита за доказателство, че притежателят на това свидетелство е отговарял на необходимите условия в деня, в който последното му е издадено.

Правото на Съюза позволява на държавите членки при определени обстоятелства, и по-конкретно по съображения за безопасност на пътното движение, да прилагат националните си разпоредби относно ограничаването, временното отнемане, отнемането и анулирането на свидетелствата за управление спрямо всички притежатели на свидетелства, които обичайно пребивават на тяхна територия.

Съдът припомня, че възможността по една от тези причини държава членка да откаже да признае валидността на свидетелство за управление, получено в друга държава членка, представлява дерогация на общия принцип за взаимно признаване на свидетелствата за управление и поради това следва да се тълкува стриктно.

В настоящия случай Съдът констатира, че отказът на държава членка да издаде първо свидетелство за управление не е сред хипотезите, в които е възможно тази държава да не признае свидетелство за управление, издадено от друга държава членка. Макар да е възможно отказът на държава членка да издаде първо свидетелство за управление да е обоснован отчасти от поведението на заявителя, този отказ (постановен след приключване на административно производство) не може да представлява — за разлика от ограничаването, временното отнемане, отнемането и анулирането — санкция за извършено от заявителя нарушение.

Освен това Съдът счита, че ако се позволи на държава членка да не признае свидетелство за управление, издадено в друга държава членка, по съображение че последната не е проверила дали съображенията за отказ са отпаднали, би било равносилно на това да се позволи на държавата членка, която е установила най-стриктните условия за издаване на свидетелство за управление, да определя минимума от изисквания, които другите държави членки ще трябва да спазват, за да може издадените от тях свидетелства за управление да бъдат признати. Да се приеме, че дадена държава членка има право да се основава на националните си разпоредби, за да не допусне за неопределен период от време признаването на валидността на дадено свидетелство, издадено в друга държава членка, би означавало да се отрече самият принцип на взаимно признаване на свидетелствата за управление.

Съдът заключава, че правото на Съюза не допуска правна уредба на приемаща държава членка, съгласно която не се признава свидетелство за управление, издадено в друга държава членка, когато приемащата държава членка е отказала да издаде на притежателя такова свидетелство за управление, тъй като не отговаря на физическите и психологическите изисквания съгласно националното законодателство.

По отношение на условието за пребиваване Съдът счита, че **правото на Съюза допуска правна уредба на приемаща държава членка, съгласно която последната може да откаже да признае на своя територия свидетелство за управление, издадено в друга държава членка, когато въз основа на неоспорима информация от държавата членка на издаване е установено, че притежателят на това свидетелство не е отговарял на условието за пребиваване.**

Съдът уточнява, че запитващата юрисдикция трябва да провери дали информацията, получена при условия като тези в настоящия случай, може да се квалифицира като информация от държавата членка на издаване. Ако е необходимо, запитващата юрисдикция трябва да провери посочената информация и да прецени, като вземе предвид всички обстоятелства по делото пред нея, дали тя представлява неоспорима информация, която сочи, че притежателят на свидетелството за управление не е пребивавал обичайно на територията на последната държава към момента на издаване на свидетелството му за управление.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Палъова ☎ (+352) 4303 3708

Кадри от обявяването на решението са достъпни на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106